

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

கொஞ்ச நாட்கள் கழிந்தன. எந்த இடத்திலிருந்தாவது ஏதும் ஆர்டர் வராமா என்று காத்திருப்பது. இன்னும் **wanted column**-ல் ஏதும் எனக்கு ஏற்ற விளம்பரங்கள் வராமா என்ற காத்திருப்பது. ஒரு மாதம் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும். மாதலில் வந்தது **Northern Railway**-யிலிருந்து. எனக்கு வலலை கிடதைத் துவிட்டது. சந்தோஷமாக இருந்தது. முதல் தடவையாக நானே முயன்று பற்ற வலலை அல்லவா? இங்கு யாரும் ராஜாவோ, சல்லஸ் வாமியோ சல்லஸ் ஒரு முரளி தர்மலஹோதரா கருணைமனம் கொண்ட, "boys service-ல் எடுத்துக்கொள்," என்று தனிச் சலுகை காட்டிப் பற்றவில்லையே. எத்தனையோ பரோடன் போட்டி போட்டல்லவா கிடதைத் திருக்கிறது. அந்த சமயத்தில் அந்த சந்தோஷம் தகுதியில் பற்றதாகத் தான் தோன்றியது. எல்லோரிடமும் சல்லஸ் சந்தோஷப்பட்டன. அவர்களுக்கும் சந்தோஷம் தான். ஆனால், "இன்னம் பொறு. மீண்டும் இடங்களுக்கும் போய் வந்திருக்கிறாயே, அவை என்ன ஆகிறது என்று பார்க்கலாம்," என்று மிருணாலும், எனச் சிக்கலான அதிகாரி தேஜ் ராஜ் பரியும் சல்லஸ்வல, அது சரியாகத் தான் பட்டது. இரண்டாவது நான் வலலைக் குச் சரே பிக்கானீ ர் போகவலண்டும். பாலவலன். வலயில் வறுத்து எடுக்கும். இங்கயே ஆறு வருடங்கள் அஸ்பெஸ்டாஸ் ஷீட் போட்ட கரையில் காயந்து வலண்டாயிற்று. பிக்கானீ ர் போவதா என்ற தயக்கம் ஒரு மலையில் எட்டிப் பார்த்தது. இங்காவது ஆறு வருடங்களோடு போயிற்று. பிக்கானீ ர் போனால் ஆயுள் முழுக அல்லவா கஷ்டப் பவலண்டும். இந்த நலன்பு மற்ற இடங்களிலிருந்து என்ன வருகிறது என்று பார்க்கலாம் என்று ஆலோசனையை சொன்னதால் வந்ததா இல்லலை, பிக்கானீ ர் பாலவலன் தகிப்பின் காரணமாக மற்றவர்கள் சொன்ன ஆலோசனையைப் பி காத்திருக்கத் தீர்மானித்தனோ தலரியலில்லை. இரண்டுமே இருக்கலாம்.

பிக்கானீ ர் ஆர்டர் வந்த பத்திரபது நாட்களுக்கும் ளயே **Eastern Railway** யிலிருந்தும் கபிதம் வந்தது. கல்கத்தாவில் வலலைக் குச் சரேவலண்டும். ளங்கு நான் சொதப்பிவிட்டு வந்ததால் வலலை கிடகை காது என்று நலனைத்தனோ அங்கிருந்தும் வலலைக் கு ஆர்டர் வந்தது. இரண்டு இடங்களிலிருந்தும், கல்கத்தாவாக்கும் பிக்கானீ ருக்கும் பயணம் செய்வதற்கான ரயில் வல பாஸும் உடன் வகைகப் பட்டிருந்தன. ளங்கு சரேந்தாலும் வாழ்நாள் பராவும் இலவசமாக ரயில் பயணம் செய்யலாம். எனக்கு ஏதோ லாட்டரி விழுந்த மாதிரித் தான் சந்தோஷம். "ஓக் யா சாஹியே சாலே, குதா சப்பர் ஃபாட்கே தேதியா? மல ளஜான் ஹி மல ளஜான்" (இன்னம் என்ன வலண்டும் உனக்கு. கடவுளே கரையைப் பித்ததுக் கொண்டுகொடுக்கறார் உனக்கு, கொண்டாடம் தான்) என்று பஞ்சாபி நண்பர்கள் சந்தோஷத்தோடு கலியும் செய்தார்கள். ஆக, பிக்கானீ ர் தான் போயாகணும்னு இல்லலை. கல்கத்தா போகலாம்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

கிடகை காது என்று நிச்சயமாக நினைத்த இடத்திலிருந்து வேலை கிடகை கிறதே. அந்த இண்டர்வ்யூ போர்டுலே இருந்த மனுஷன் ரொம்ப நல்ல மனுஷனா இருக்கணும், அவர்களையெல்லாம் மரியாதையாக, “ஸார்” னு சொல்லாததுக்காக வேலை கொடுக்காமல் இல்லலை. இந்த உலகத்திலும் சில நல்ல மனுஷங்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

இப்படி இந்த மயக்கத்தில் கொஞ்ச நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருக்கும் போதே தில்லியிலிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்தது. மத்திய உள்விவகாரத் துறையிலிருந்து. வேலை தில்லியில் மத்திய அரசாங்கத்தில். புது இடம் சம்பளமும் அதிகம். கல்கத்தா பிக்கானீர் வேலைகளை விட கிட்டத்தட்ட அறுபது ரூபாய்கள் அதிகம். வேலையில் கர்ட்டும் வேறு. உயர்ந்த அடக்கில் உள்ளது. பின் என்ன வேண்டும்? பிக்கானீர் பாலவன் வயிலில் சூட்டறிய வேண்டாம். கல்கத்தா வேலையை விட சம்பளம் அதிகம் அது தானே அன்று எனக்கு வேண்டியது! தில்லி தான் என்று மனதுக்குள் நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டேன். ஓரே ஒரு குறை. தில்லியில் வேலைக்கு அழைப்போடு இலவச ரயில் பாஸ் இல்லலை. சொந்த சிலைவில் தான் போகவேண்டும். இலவச பயணம் என்ற கனவிலிருந்து விழித்தெழு வேண்டும். சரி. இப்போது கிடகைக்கும் அதிக சம்பளம் அறுபது ரூபாய் போகப் போக இன்னும் அதிகமாகாதா என்ன? பதவி உயரமே? அதுவும் எனக்கு அதிக சம்பளம் தராமே? இப்படியாவோ இருக்கப் போகிறது எல்லாம் எப்போதும்?

ஒரு மாதிரியான தீர்மானம் மனதுக்குள் ஆனதும் முதலில் நான் இச்செய்தியைச் சொன்னது மிருணாலிடம் தான். அவன் அப்போது மஞ்சு சென்னோடு உட்கார்ந்து வம்பளந்து கொண்டிருந்தான். போய்ச் சென்னனை ஓரே ஆரவாரம். இருவருக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம் “இது என்ன இது. தினம் தினம் வந்து உங்களுக்கு ஒரு புது ஆர்டர் வந்திருக்கிறது சொல்கிறீர்கள்? இது எத்தனாவது ஆர்டர்?....” என்றான் மஞ்சு முகத்தில் வியப்பும் பரிபும் பொங்க. “oh hundreds” என்றான் மிருணால். “அவன் சும்மா கலேபண்ணான். மண்ணு இடத்துக்குப் போனேன். மண்ணு இடத்திலிருந்தும் வேலைக்கு அழைப்பு வந்துவிட்டது. இது எப்படி நிறுந்து கணக்காகும், மிருணால் அப்படித்தான் சொல்வான்” என்றேன்.

சரி எங்கே போகிறதுன்னு தீர்மானிக்க முடியாது, இப்படி தினம் இவ்வளவு இடத்திலேயிருந்து அழைப்பு வந்தால், இல்லையா?” என்றான் மஞ்சு.

தில்லி போகலாம்னு நினக்கிறேன். புதிய இடம். தலநைகரம். அதெல்லாம் போக, இந்த தில்லி மத்திய மந்திரி அலுவலகம். அறுபது ரூபாய் அதிகம் கிடகைக்கும்.” என்றேன்.

புரலாவில் இருந்த அந்த கட்சி நாட்களில் எங்கே போவது அடூத்து? என்று

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

தீர்மானித்ததும் அந்த அதிகப் படியாக கிடக்க விருந்த அறுபது ரூபாய் தான். அதை இன்று நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க நான் திகைத்துப் போகிறேன். அறுபது ரூபாய் ஆசை காட்டி இழுத்த தில்லி, என்னையும் என் வாழ்க்கையையும் என் சிந்தனைகளையும் முற்றிலும் மாற்றி அமைத்தது கால் பதித்த தினத்திலிருந்தே தொடங்கிய தில்லி வாழ்க்கை தான். பார்க்கக் கண்களை விழித்திருந்தால் காட்சித் தில்லி தன்னுள் நிறைய கொண்டிருந்தது தில்லி. தடேத் தொடங்கினால் அது என் முன் விரித்த உலகம் வித்தியாசமானதாக, புதியதாக என்னை முற்றிலும் புதிய மனிதனாக ஆக்க தன்னிடம் நிறைய கொண்டிருந்தது. சூற்றியிருந்த ஜன்னல்கள் எத்தனையோ அத்தனையையும் திறந்தால் அது காட்டும் உலகம் தடுபவர் களுக்கு மாதிரமே காட்சி தரும் ஒன்றாக இருந்தது. அந்த ஜன்னல்கள் எதையும் திறக்காது, ஜன்னல்களையோ மூடியிருக்கும் அதன் கதவுகளையோ காணாது, தன் இருந்த அறையைக் குள்தனக்குப் பழக்கமான பாலையங்கோட்டையையோ, மன்னார்குடியையோ விருத்தாசலத்தையோ உருவாக்கி அதனுள் தம் ஆயுள்கைக் கழித்த பெருந்தகைகள் அங்கு இருந்தனர். அது பற்றிய அவர்கள் பெருமையை, சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லித் தாம் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறொட்டி ரூபத்தைப் பற்றி கர்வம் கொண்டனர். “தமிழனென்று சொல்லடா, தலைநிமிர்ந்து நில்லடா” என்ற வரிக் குதம் உணர்வில் புதிய அர்த்தங்களையே உருவாக்கிக் கொண்டவர்கள் அனகேர்.

புரர்லா மண்ணிலிருந்து என்னை அழைத்து ஆசை காட்டியது அறுபது ரூபாய் அதிகம் தரும் வேலை தான். ஆனால் வகை சீக்கிரம் அதை பின்னுக்குத் தள்ளித் தில்லி என்னை வேறொரு மனிதனாகியது.

“அது மட்டுமில்லை, சில்லஸ் வாமி அங்கு தானே இருக்கிறார்?. எனக்கு உதவவும், புது இடத்தில் வழிகாட்டவும் தான் அவர் எனக்கும் முன்னால் போய் அங்கு எனக்காகக் காத்திருப்பது போல் இருக்கிறது” என்றேன்.

“அப்போ எங்களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிகிறதாத் தீர்மானம் ஆயாச்சு, இல்லையா?” என்றாள் மஞ்சு. இந்த உணர்வு மிருணாலிடம், மஞ்சுவிடம் என்னிடமும் எப்போதும் ஒரு மறைவிடத்தில் ஒளிந்து இருந்து கொண்டதோன் இருந்தது. கட்சியில் தான் அது மெல்ல தலையீட்டும். இப்போது மறுபடியும் தலையீட்டியது.

உடனடியாரும் பசேமாட்டார்கள். ஒரு அசாதாரண மௌனம் நிலவும். எங்கோ மனமும் பார்வையும் திரும்பும்.

“என்ன செய்ய? இன்னம் கொஞ்ச நாளில் நாங்களும் எங்கயோவது தான் போகவேண்டியிருக்கும். அதை எப்படித் தவிர்ப்பது? எல்லோரும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் •

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

போய் க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். நாமும் ஓவ் வொருவராகப் போகத் தான் வேண்டும்.”
என்று மஃவரூம் ஆளுகக் கொடுவார் த் தயாக, சொல்லி சமாதானம் கொண்டோம்.

முதலில் சம்பலப் பீர் Chief Medical Officer- இடம் போய் உடல் ஆரோக்கியத் தகுதிச் சான்று வாங்க வேண்டும். அங்கு நான் போன சமயம் கட்டக்கில் என்னோடு நேர்காணலுக்கு வந்திருந்த ஏ. ஸ்ரீ நிவாசன் போற்றியும், பி.ஆர்.ஜி. பிள்ளையுமே இருந்தனர். அவர்களும் இந்த அணைக் கட்டிலேயே வேலை பார்த்துப் போதிலும், கட்டக்கில் பார்த்துத் தான் ஒருவரை ஒருவர் ஹிராகுட் அணை சகாக்களாக அறிந்து கொண்டிருந்தோம். எங்கோ மஃலையில் அவர்கள் வேலை பார்த்திருக்க வேண்டும். சிப்ளிமாவோ, பர்கரோ, இப்படி இன்னும் எத்தனை இடங்கள் இருக்கின்றனவோ. ஆனால், ஆறு வருஷங்கள் கழித்து புர்லாவைவிட்டுப் போகும் போதாவது. ஒருவரை ஒருவர் பரிச்சயம் செய்துகொண்டு இணைந்தோமே. இப்போது அவர்களுக்கும் தில்லி ஆர்டர் கிடத்தை விட்டதால், தில்லி போகும் போதாவது ஒன்றிணைந்து போவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டோம். பயணத்திலும், பின் அங்கு புது இடம் தில்லியில் ஆரம்ப நாட்களில் தங்குவதற்கும் ஒன்றிணைந்து கொண்டால் ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கொள்ளலாமே. அன்றே சி.எம்.ஓ எங்களுக்குத் தகுதிச் சான்றிதழ் கொடுத்து விட்டார். எந்தக் கையாண்டு பற்றியும் அவருக்கும் சரி, எங்களுக்கும் சரி, அந்த மரத்துவமனையின் வேலையாட்களுக்கும் சரி, அந்த நிறைப்பேதோன்றாத பொற்காலம். அது. ஒரிஸ்ஸாவில் சம்பலப் பீரில் 1956- பிஸம்பரில் ஒரு தினம் அது.

எல்லோரும் சேர்ந்தே தில்லிக்குப் பயணப்படுவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டோம். நாங்கள் அங்கு எந்த மஃலையில் இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் சாயந்திரம் சம்பலப் பீரிலிருந்து ஜர்ஸ்குடாவைக் கூப்போகும் சாயந்திர ரயில் 5.00 5.30 மணிக்கு சேர்ந்துகொள்வது என்று முடிவாயிற்று.

செக்ஷன் அதிகாரி தேஷ் ராஜ் பீரி முன்னாலேயே கொடுத்து வாக் இருக்கிறது. எப்போது வேண்டுமானாலும் தடையெல்லாம் பணியிலிருந்து விடுவிப்பதாக. வீட்டில் ஒரு சின்ன பையன் சில மாதங்களாக வந்து சேர்ந்திருக்கிறான். வேலை தடிக் கொண்டு. அவ்வப்போது ஏதோ வேலை கிடத்து வருகிறது. என் வீட்டை அதிகாரப் பீர் வமாக பங்குகொண்டிருக்கும் சிவராம கிருஷ்ணன் பார்த்துக் கொள்வான் அந்த புதிதாக வந்த பையனை. இன்னும் யாருக்காவது என் இடத்தில் அந்த வீட்டு ஒதுக்கப்பட்டாலும், ஒரு காலத்தில் 12 பேர் இருந்த இடம். அவனுக்குத் தெரியும். இப்போது அந்த 20 வயது பையனுக்கா இடம் இராது.? அதிக பந்தங்கள் இல்லை. தகர ட்ரங்க் ஒன்று. பின்படக்கை. தில்லியில் அதிகம் குளிரும் என்றார்கள். அவர்கள் சொன்ன ஆலோசனையில், இரண்டு கம்பளிஸ் வெட்டர் வாங்கிக் கொண்டேன். வேறு என்ன? மிகுந்தது புத்தகங்கள். அவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு போகமுடியாது. மஃனூ பெரிய மரப்பெடிகளில் அடக்கி சூற்றி ஸ்டீல் டேப் போட்டு பத்திரப்படுத்தினேன். 'இவ்வையே இருக்கட்டும். பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள். பின் அங்கு இருக்கும் இடத்தின் சௌகரியத் தைப் பொருத்து நான் சொல்லும் போது இவற்றை ரயிலில் அனுப்பி வை. சவ்வாயா?' என்று கேட்டேன். "இதென்ன பெரிய காரியம்."

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் •

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

நீங்கள் கவலைப்படாமல் சளிக் கரியமாகப் போய் வாருங்கள். இப்போது இதையெல்லாம் எப்படி எங்கு தடுக்கக் கொண்டு போக முடியும்? அந்தக் கவலை உங்களோடு வண்டி, என்னிடம் விட்டு விடுங்கள்” என்றான். நான் பழகி ஒரு சில மாதங்களில் அவன் சாதுவாகவும் சொன்ன காரியத்தைச் செய்வதாகவும் தெரிந்தான்.

தேஜ் ராஜ் பரிசு கொடுத்த வாக்குப் படியே எனக்கு தடவை ஏதும் செய்யவில்லை. அப்போது நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்த கிர்தாரி லால் எனக்கு கொடுத்த **Relieving Order**-ல் ஒரு விஷயம் செய்திருந்தான். அதாவது நான் இஷ்டத்துக்கு வேலையை விட்டுப் போவதால் ஹிராகுட் அணைக்கட்டுத் திட்டத்திலிருந்து வேலையை விட்டு நீங்கள் அனுமதிப்பதாக அந்த ஆர்டர் எழுதியிருந்தது. இந்த நிர்வாக பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் செய்யும் சில விஷயங்கள் உடனே சட்டனெடுபுரிவதில்லை. எனக்கும் அப்போது புரியவில்லை. நான் சந்தோஷமாக அந்த ஆர்டரை எடுத்துச் சென்றேன்.

அருகில் இருந்த நண்பர்களுக்கும் ஹிராகுட்டிலிருந்த எஸ்.என்.ராஜாவாக்கும் நான் தில்லி போவதைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவர் சந்தோஷப்பட்டார். “முடிந்தால் எழுதிக்கொண்டிரு. அங்கு போய் விலாசம் தெரிவி,” என்றார். இது சம்பிரதாய வார்த்தை என்று தான் தோன்றும். ஆனால் இந்த சம்பிரதாயங்களில் எவ்வளவு அர்த்தங்கள், அவசியங்கள், காரியங்கள் இருந்தன என்பது எனக்கு வகைச் சீக்கிரம் தெரிய வந்தது.

கடைசியாக என்னுடன் சம்பல்பூர் வரவை வந்து வழியனுப்பப் பற்றப்பட்டது மிருணால் தான். ஏதும் வண்டி கிடைக்கவில்லை. ஒரு ரிக்ஷா தான் கிடைத்தது. அதில் நானும் மிருணாலும். ஒரு பெட்டி படுக்கை. இவ்வளவு தான். சைக்கிள் ரிக்ஷா நேரத்துக்கு என்னை சம்பல்பூரில் கொண்டு சேர்க்கும் என்று தோன்றவில்லை. ஆனாலும் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை. மகாநதிப் பாலம் தாண்டியதும் பின்னாலிருந்து ஒரு லாரி வந்தது. ரிக்ஷாவிலிருந்து இறங்கி அந்த லாரியை நிறுத்தி, “எனக்கு மிக அவசரமாக சம்பல்பூர் போய் தில்லிக்கு ரயில் ஏறவேண்டும். உதவ முடியுமா?” என்று கேட்டேன். “சரி ஏறிக் கொள்,” என்றான். ரிக்ஷாவாக்கு பசிய பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நானும் மிருணாலும் லாரியில் ஏறிக் கொண்டோம். லாரி ஓட்டுபவர்கள் இந்த மாதிரி சமயங்களில் உதவுவார்கள். காசு கேட்க மாட்டார்கள். மிஞ்சிக் கடக்க வேண்டிய ஆறு மலைத் திரத்தை வகைச் சீக்கிரம் கடந்து சம்பல்பூரில் ரயிலைப் பிடிக்க முடிந்தது.

தில்லிப் பயணம் அந்த நாட்களில் அவ்வளவு சூலபம் இல்லை. முன்பதிவு இல்லாத நாட்கள் அவை. எப்போது வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் பயணம் செய்யலாம். எந்த வண்டியிலும் எங்கும் பயணம் செய்யலாம். பிக்கட் கிடைக்க இல்லை என்ற பச்சை இல்லை. ஆனால் கட்டி நெரிசலில் இப்படி வேண்டியிருக்கும். நீண்ட தூரப் பயணங்கள் சிரமம் தருபவை. தங்கவும் சாப்பிடவும். அத்தோடு நாலாறு இடங்களில் இறங்கி வண்டி மாறவும் வேண்டும். 1956-ல் நான் தில்லி சென்ற மார்க்கம் இதே. சம்பல்பூர் ரயில் நிலையத்திலிருந்து ஜார்ஸ்குடா. ஜார்ஸ்குடாவில் வண்டி மாறி

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் •

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:20• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •December•, 2012 23:22•

பிலாஸ் பார். பிலாஸ் பாரிலிருந்து பின். பின் மறுபடியும் வண்டி மாறி கடனி. கடனியில் இறங்கி பின் தில்லிக் கு வண்டி மாற வண்டும். எத்தனை ஆயிற்று? அவ்வப்போது மாறும் வண்டிகளில் இருக்க இடம் பொருட்களை வகைக்க இடம், சாப்பிட கிடக்கவும் வசதி இரவுகளில் தங்கக் கிடக்கவும் வாய்ப்புகள் இவை என்ன கிடக்கின்றனவோ அனுபவித்து வதை படத் தான் வண்டிமேல் ஒழிய அவற்றை நீட்டி முழக்கி எழுதுவது இன்றைய தலமுறையினருக்கு வறுப்பேற்றும்.

ஜார்ஸ்குடாவில் ஏ. ஸ்ரீனிவாசன் போற்றியும், பி.ஆர்.ஜி பிள்ளையும்தான் சேர்ந்து கொண்டார்கள். அது பயணத்தின் கடுமையை அவ்வப்போது மறக்க உதவியது.

•புது தில்லியில் நிலையத்தையே இரண்டு நாள் பயணத்துக்குப் பின் பிசம்பர் 30-ம் தேதி இரவு ஏழு மணிக்கோ எட்டு மணிக்கோ போய்ச் சேர்ந்தோம். ஸ்டேஷனை விட்டு வளையே வந்து பார்த்தனே. ஸ்டேஷனும் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட ஒன்று. வளையே அகன்று பரந்திருந்த சாலையினால் அடர்ந்து அழகாக இருந்தது. விளக்குகள் சிறிய எட்டி ஸ்தம்பங்களில் குளிரச் சியாக ஒளி வீசி யதும் அழகாக இருந்தது. வளையே கட்டை விட்டு வந்ததும் சாலையில் கண்ட காட்சி ஆச்சரியப்பட வந்தது. சாலையின் இரு மருங்கிலும் குதிரை பட்டிய டாங்கா வண்டிகள். இடையிடையே சில பாரம் எடுத்துச் செல்லும் வண்டிகளை ஓட்டகங்கள் இழுத்துச் சென்றன. எத்தனை நூற்றாண்டுகளையே ஓரே சமயத்தில் தில்லி வாழ்ந்து காட்டுகிறது என்ற திகைப்பு. வளையே வலது பக்கம் ஒரு நீண்ட சாலையின் எதிர்ச்சாரியில் ஒரு கட்டிடத்தின் இரண்டாவது மாடியின் மேலே Star Hotel என்று விளம்பரம் செய்யும் நியோன் விளக்குகள் மின்னின. பக்கத்திலேயே ஹோட்டல் இருக்கிறதே. இன்று இரவோ அல்லது இன்னும் வசதியான இடம் கிடக்கவும் வரையோ இந்த ஹோட்டலிலேயே தங்கலாமே என்று சொன்னதும் அவர்களும் உடன் சம்மதித்தார்கள். அன்று இரவு ஸ்டார் ஹோட்டலில் ஒரு அறை எடுத்து தங்கினோம். ஆளுக்கு ஒரு நாள் வாடகை ரூபாய் ஆறு. என்றார்கள். அந்த சாலையைக் குதப் ரோட் என்று திரிந்தது. தில்லியில் கால்பதித்த முதல் நாள் இரவே நாங்கள் தங்கியது குதப் ரோடில் என்பதில் ஒரு விசேஷம் இருந்தது மறுநாள் காலையில் அலுவலத்தில் பணிக்கு சேர்ந்ததும், அங்குள்ளவர்களின் அட்டஹாச கேலிச் சிரிப்பில் எங்களுக்குத் திரிய வந்தது.

[இத்துடன் ஹிராகுட் (ஓரிஸ்ஸா) வாழ்க்கை அனுபவங்கள் முடிவடைகின்றன. அடுத்த அத்தியாயத்தில் தில்லி வாழ்க்கை தொடங்க இருக்கிறது - வ.சா.]

vswaminathan.venkat@gmail.com